

‘Ik
ben
een
soort
vuilnis-
bakkenras’

DOOR **ILSE VAN DER VELDEN**

BEN VAN DUIN

Voor het eerst te zien op November Music, met twee totaal verschillende programma's: *Wende zingt Winterreise* en een liedjesavond. Wat beweegt **Wende Snijders**?

Op het afgesproken tijdstip zit ze er al, half september in het Amsterdamse café. Gebogen over aantekeningen, of haar telefoon mischien, iets in elk geval dat haar volledige aandacht heeft. Geconcentreerd. Een constante, zal blijken tijdens het gesprek – met hier en daar een gulle glimlach. Die focus komt haar niet aanwaaien, vertelt ze. 'Ik werk dit jaar aan mijn nieuwe album. In zo'n periode ben ik een grote spons; ik zuig alles op.' Ze disciplineert zichzelf met dagelijkse yogasessies. 'Daarna ga ik aan het werk. Ik schrijf en onderzoek hoe ik het nieuwe materiaal tot stand kan laten komen.' Ter inspiratie leest ze veel. 'Momenteel heb ik een hernieuwde obsessie met taal. Taal zit altijd op de gouden troon bij mij. Ik luister veel hiphop, ik lees Lucebert en iedere dag een bladzijde *Ulysses*. Wat me ook erg bezighoudt, is de liefde. Ik dacht kom, lacht ze, 'laat ik eens iets groots en clichématigs nemen. Er is natuurlijk al genoeg repertoire over, maar ik wil mijn eigen antwoord geven. Wat betekent de romantische liefde eigenlijk nog in deze tijd van internetdating? We gedragen ons in de liefde als consumenten, steeds op zoek naar een betere deal, schrijft sociologe Eva Illouz in haar boek *Waarom liefde pijn doet*. Zelf ben ik inmiddels toe aan m'n vijfde relatie. Tegen al mijn liefdes heb ik uit volle overtuiging gezegd dat ik van ze hield, maar ik merk dat het moeilijker wordt om onbevangen te blijven. En als zowel god als de romantiek zijn doodverklaard, waar blijft dan de moraal? Een ander thema dat me bezighoudt is ontworteling en verankering. Wat is mijn plek? En hoe bepaalt dat je identiteit?'

Uitproberen

Een gesprek met Wende, zoals ze zich graag kortweg laat noemen, is net ijschotsen springen; denk je enig houvast te hebben met een onderwerp of hup, daar komt alweer het volgende ter tafel. Bespiegelingen en ideeën buitelen over elkaar heen. Ze staat twee avonden op November Music: 4 november belooft een 'sneak preview' met nieuwe songs en bestaand werk met het Red Limo Stringquartet en gitarist Maarten van Damme, en 8 november brengt ze *Wende zingt Winterreise*. 24 liederen over verloren liefde op de tekst van Schuberts cyclus, maar met nieuwe muziek van Boudewijn Tarenskeen, die eerder een nieuwe versie maakte van Bachs *Matthäus*. 'Schokkend en fascinerend,' schreef NRC *Handelsblad*. Naar welke avond kijkt ze het meest uit? 'Dat kan ik niet zeggen, dat is je twee kinderen met elkaar vergelijken. Met 4 november ben ik het meest bezig, de avond moet nog vorm krijgen. Ik wil graag nieuwe dingen uitproberen. Vertellen op toneel misschien, over de inspiratie, de totstandkoming van een nummer. Maar hoe doe je dat? Tom Waits kan dat goed. Een icoon, die man.' Over de setlijst wil ze niet veel kwijt. 'In elk geval nummers van mijn albums *NR 9* en *Last Resistance* en misschien zelfs wat Frans, wie weet. Ik ben er wel aan toe om weer eens wat van het grote, bekende werk te doen.'

Veelzijdigheid

De carrière van Wende Snijders varieert van chansons tot dance, pop en klassieke muziek, en met haar laatste album *Last Resistance*, dat ze opnam in Berlijn met producers Tilman Hopf en Nackt, kwam de elektronische muziek daar nog bij. Gemene deler in die brede waaier is steeds de theatrale vormgeving waarin ze haar optredens giet. Wat

dat betreft is ze meer een Bowie dan een Jagger, meer *performing artist* dan alleen vertolker. Haar kunstenaarschap omvat behalve zingen en musiceren tegenwoordig ook schilderen – al zal ze dat laatste zelf wegwuiven, de kwaliteit is onmiskenbaar – en acteren. Haar eerste filmrol, in *Zürich* van Sacha Polak ('ik wist niks, niet eens hoe ik een *callsheet* moest lezen') is prompt genomineerd voor het Gouden Kalf Beste Actrice 2015. Ook op film is haar présence onontkoombaar en indrukwekkend.

Met haar wieg in Engeland en een jeugd doorgebracht in Afrika en Indonesië zat een veelheid aan muzikale invloeden er altijd al in. En ook thuis was muziek belangrijk. 'Mijn vader was van Paul Simon, mijn broer van de hardrock.' Hoe kwam ze met klassieke muziek in aanraking? 'Al vanaf nul. Mijn moeder speelt piano en is het type klassieke amateur, zo iemand die harder studeert dan wie ook. Ze gaf ons, mijn broer en mij, iedere kerst een klassieke plaat. Dus dat zat er al jong in. Niet dramme-

'Taal zit altijd op een gouden troon bij mij'

rig, het was echt pure liefde. Wel voor-

namelijk het romantische repertoire: Chopin, Liszt, Ravel, Debussy. Maar ook Schönberg.' Ze is kampioen veelzijdigheid, zeg ik, waar ze om moet lachen. Dan, weer serieus: 'Er wordt vaak gezegd

dat ik moet kiezen. Mensen hebben een zekere homogeniteit nodig om zich aangesproken te voelen. Ik ben een soort vuilnisbakkenras nu, ik ga alle kanten op. Maar misschien wil ik de diversiteit juist wel omarmen. Al moet er wel een kern in zitten.' Maar is zijzelf dat dan niet, als performer? Ze kijkt bedenkelijk. 'Misschien, maar toch. Kijk, voor mij is het één ding: het zijn allemaal onderzoeken. Ik voel me soms net een voetballer: het is spelen, analyseren, spelen, analyseren.'

Wende ft. Red Limo Stringquartet & Maarten van Damme

Verkadefabriek

Woensdag 4 november, 20.30 uur

Wende zingt Winterreise van Boudewijn Tarenskeen, met pianist Gerard Bouwhuis

Verkadefabriek

Zondag 8 november, 11.30 uur